

τρομακτικό γεγονός, με τ' ατύχια τεντωμένα, με δυνατούς χτύπους στην καρδιά.

»Ο φόβος μ'άς άναστατώνει, όταν άκούγαμε και τον παραμικρότερο θόρυβο.

»Επειτα τὸ σκυλί άρχισε νά γυρίζει στο δωμάτιο, μυρίζοντας τούς τοίχους και έξακολουθώντας νά βογγά. Τὸ ζῶο αὐτὸ μ'άς έκανε σαν τρελλούς!

»Τότε, ὁ χωρικός πού με εἶχε συνοδεύσει, ώρμησε εναντίον του σαν νά τὸν εἶχε πιάσει παροξυσμὸς τρόμου και άνοίγοντας μιὰ πόρτα πού έβγαζε σέ μιὰ μικρὴ αὐλή, τὸ πέταξε έξω.

»Τὸ σκυλί σάπασε εὐθύς και μείναμε βυθισμένοι σέ μιὰ σιωπὴ τρομακτικώτερη άκόμη.

»Μά έξαφνα, ὅλοι μαζί, άνασκιρήσαμε. "Ένας παράξενος θόρυβος έφτανε άπ' έξω σαν κάποιος νά γλυστρούσε κολλητὰ στὸν έξωτερικὸ τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ.

»Υστερα πέρασε κολλητὰ στήν πόρτα τὴν ὁποία άγγιξε λές με δισταχτικὸ χέρι. "Υστερα δὲν άκούστηκε τίποτε έπί δύο λεπτά, κατὰ τὰ ὁποία χάσαμε άληθινὰ τὸ νοῦ μας.

»Υστερα τὸ άγνωστο αὐτὸ πλάσμα ξαναγύρισε, ψάχνοντας πάντα τὸ τοῖχο, και γρατζούνισε έλαφρὰ τὴν πόρτα, ὅπως θάκανε ἕνα παιδί με τὸ νύχι του. Καί τέλος, ἕνα κεφάλι φάνηκε κολλημένο στὸ τζάμι τοῦ άνοιγματος τῆς πόρτας, ἕνα κεφάλι με μάτια λαμπερὰ σαν τῶν θηρίων. Καί ἕνας ἦχος βγήκε άπ' τὸ στόμα του, ἕνας άδιόρατος ἦχος, ἕνας ψίθυρος παραπονετικός.

»Τὴ στιγμὴ εκείνη ἕνας τρομερὸς κρότος άκούστηκε. Ὁ γεροδασοφύλακας εἶχε πυροβολήσει. Ἄμέσως κατόπιν οἱ δύο γιοῖ του ώρμησαν και σκέπασαν τὸ άνοιγμα τῆς πόρτας, στήνοντας ὀρθιο τὸ μεγάλο τραπέζι, τὸ ὁποῖο ένωσαν με τὸν μπουφέ.

»Δὲν λέγω ὑπερβολές. Σ'ας ὀρκίζομαι ὅτι στὸ άκουσμα τοῦ πυροβολισμοῦ πού δὲν τὸν περίμενα καθόλου, αἰσθάνθηκα μιὰ τέτοια άγωνία σ' ὅλο μου τὸ κορμί, ὥστε μοῦ φάνηκε ὅτι θά έχανα τίς αἰσθήσεις μου, ὅτι θά πέθαινα άπ' τὸ φόβο.

»Μείναμε εκεί ὡς τὴν αὐγὴ, άνίκανοι νά σαλέψουμε, νά ποῦμε μιὰ λέξι, κατεχόμενοι άπὸ μιὰ άπερίγραπτη άλλοφροσύνη.

»Δὲν τολμήσαμε νά έλευθερώσουμε άπ' τὸ ὄχρωμα τὴν πόρτα, παρά μόνον όταν εἶδαμε άπὸ μιὰ χαραματιὰ μιὰ λεπτὴ τῆς ἡμέρας άχτίνα.

»Στὸ κάτω μέρος τοῦ τοῖχου, μπρὸς στήν πόρτα, κοίτονταν τὸ γέρικο σκυλί, με τὸ στόμα σπασμένο άπὸ μιὰ σφαίρα. Αὐτὸ μ'άς εἶχε προκαλέσει ὅλον εκείνο τὸν τρομερὸ φόβο.

»Εἶχε βγῆ άπ' τὴν αὐλίτσα σκάθοντας μιὰ τρύπα κάτω άπὸ ἕναν μικρὸ ξύλινο φράχτη».

Ὁ ἠλιοκαμένος άνθρωπος σάπασε. "Υστερα πρόσθεσε: — Καί ὅμως τὴ νύχτα εκείνη δὲν διέτρεξα κανένα κίνδυνο. Θά προτιμοῦσα έντούτοις νά ξαναζήσω ὅλες τίς ὥρες ὅπου βρέθηκα άντιμέτωπος στοὺς φριχτότερους κινδύνους, παρά τὴν μοναδικὴ στιγμὴ πού άκουσα τὸν πυροβολισμό τοῦ γεροδασοφύλακα.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣ ΣΑΝ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΒΑΛΙΤΣΑ

Στὴν Πολωνία ἕνας γέρος Έβραῖος ταξιδεύει με τὸ τραῖνο. Στὸ ἴδιο διαμέρισμα εἶνε κι' ἕνας άλλος ταξιδιώτης πού έχει άποκοιμηθῆ. Μπαίνει ὁ έπιθεωρητὴς και κυττάζοντας βρίσκει μιὰ πελωρία βαλίτσα πού έπρεπε νά τὴν εἶχαν στις άποσκευές. Γυρίζει πρὸς τὸν Έβραῖο και τοῦ λέει.

Σ'ας παρακαλῶ, στὸν πρῶτο σταθμὸ νά μοῦ κάμετε τὴ γάρι νά κατεβῆτε και νά παραδώσετε τὴ βαλίτσα γιὰ τὴν άποθήκη.

Ὁ Έβραῖος δὲν άπαντᾷ.

— Δὲν άκούτε τί σ'ας λέω; φωνάζει ὁ έπιθεωρητὴς. "Αν δὲν μοῦ άπαντήσετε, τὴ ρίχνω άπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Έβραῖος δὲν κουνιέται. Φουρκισμένος τότε ὁ έπιθεωρητὴς, άρπάζει τὴ βαλίτσα και τὴν ρίχνει άπὸ τὸ παράθυρο.

— Σοῦ άρέσει τώρα; λέει στὸν Έβραῖο.

— Καί τί με μέλλει έμένα; λέει ὁ Έβραῖος. Ἡ βαλίτσα εν εἶνε δική μου. Ἐκεινοῦ εἶνε!..

... τὸν ἔδειξε τὸν άλλο συνεπιβάτη του πού κοιμότανε...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Σάν λυτρωμὸ περίμενα
τοῦ χωρισμοῦ τὴ μέρα
Σά νάτανε Ἄνάστασι
Σά νάτανε Λαμπρὴ
Καλή μου κι' άκριβή.
Ἦρθε. Κι' ἐγὼ πού νόμισα
Πῶς θάθρω λησμονιά
Στά τόσα μου τὰ κρίματα
Μονάχος κλαίω κι' έρημος
σέ μιὰ κρυφὴ γωνιά.
Και σέρνω γιὰ τὸν τάφο μου
Τρεμάμενα τὰ θήματα.

ΕΦΥΓΕΣ

"Εφυγες μικρὴ μου, μὰ σέ καρτερῶ
νά ξαναγυρίσης ἕνα θεῖο θράδυ
θέλω τὰ φιλιὰ σου, τ' άπαλό σου χάδι
θέλω νάρθης πίσω πάλι ἕναν καιρό.
Και προσμένω πάντα κάποιον δειλινὸ
και ρωτῶ τὸ κῦμα τὸ τρελλὸ τ' άγέρι
τὰ πουλιὰ, τὸν ἥλιο, τ' οὐρανοῦ τ' άστέρι
ὅπου ξεπροβάλλει πλάνο, φωτεινὸ.
Και ρωτῶ τὸ κῦμα αν ξαναγυρίσης
τὸ φεγγάρι, άκόμα τὸν αὐγερινὸ
σέ προσμένω πάντα και γιὰ σέ πονῶ
ἔλα, άγαπημένη, ἔλα, μὴν άργήσης.
Μὰ περνοῦν τὰ χρόνια, φεύγουνε και πᾶν
τί αν τὰ χελιδόνια στά παλιὰ γυρίζουν
και τὰ ρόδα πάλι μυρωμένα άνθίζουν;
στὴν καρδιά μου πίκρες, συμφορές σκορπᾶν.
Μέσ' σέ αἰώνια θλίψη ἡ ζωὴ μου σβύνει
ἔφυγες γιὰ πάντα, δὲν θάρθῆς ξανά,
μόνο ἡ θυμησί σου κάτι μοῦ ξυπνᾷ
και μιὰ νοσταλγία στήν ψυχὴ μου άφήνει.

Κηφισιά

Δ. Κ.

PARTIR

Και θά μοῦ πῆς τότε ξανά τὰ ἴδια έρωτόλογα κοινά:
— Θά σέ προσμένω πάντα ἐδῶ, καλέ μου, νά γυρίσης.
Κι' ένῶ ἐσὺ φέματα θά λές, δίχως νά φταῖς, πῶ ντροπαλές
λέξεις θ' άνθούν στα χεῖλι σου. Μπορεῖ και νά δακρύσης.
Κ' ὕστερα ἡ σκέψι θά πετᾷ σέ κάποια τραῖνα, πού κι' αὐτὰ
ἴσως λικνίζαν κάποτε τὸν άτυχο έρωτά μας.
(Πάντα θά φεύγαμε μαζί — ὡραῖο κανεῖς πού εἶνε νά ζῆ —
γεμάτα κόσμον και οἱ σταθμοὶ θά φεύγανε μακριὰ μας).
Και σ' ἕνα πλοῖο, πού με καπνοῦς θά ἰχνογραφῆ στοὺς
(οὐρανοῦς

— σαν άμαρτία θανάσιμη θά μ'ας μεθᾷ ἡ έσπέρα —
τὰ μαῦρα σου σγουρὰ μαλλιά. Πόση λαχτάρα στα φιλιὰ
ένῶ τὰ στήθη μας θά ριγοῦν στήν κρῦα πνοὴ τοῦ άγέρα.

Και θά μοῦ πῆς τότε ξανά κι' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ κοινὰ
θὰ τὰ νομίσης μιὰ άνοστη ρομαντικὴ ἱστορία
σέ λίγα χρόνια ὅτε και σὺ μιὰ θέρα θά φορῆς χρυσι
— ἐσὺ, πού τόσο άγάπησα — ὡμορφὴ πειὰ κυρία.

Κι' άπ' ὅλα μόνο σουθενίρ σ' ἕνα βιβλίον τὸ «Partir»,
τῶν κριτικῶν εὐάλωτη λεία «κι' αὐτὸ ἕνα φέμμα,
μιὰ μίμησις άπ' τίς γνωστές, ρίμες πολλές κουδουνιστές»
— και θάχουν δίκη, άλλοίμονο! — γιὰ ἕνα τριμμένο θέμα.

Μὰ πόσο άδιάφορο εἶν' αὐτὸ γιὰ μένα άπόψε, πού καυτὸ
στὸ σκυθρωπὸ μου πρόσωπο ἕνα κάποιον δάκρυ ρέει.
Στὴν καμαρὰ μου ἐδῶ ἡ σιωπὴ, πού ἡ νύχτα άπλώνει
(σκυθρωπὴ

κ' ἡ άμφιβολία, αν μ' άγαπᾷς, φριχτὴ, πού έντός μου κλαίει.

«Καλή μου, άπόψε πῶς θρηνηῶ κάποιον ὄνειρό μας μακρυνό...»
"Ετσι τελειώνουν τὰ σαχλά του εἶδους αὐτοῦ τραγούδι
και δίχως τραῖνα ἐμεῖς, πεζοί—άστεῖο κανεῖς πού εἶνε νά ζῆ—
μιλοῦμε πάντα γιὰ έρωτες... άθῶους σαν τὰ λουλούδια.

ΣΠ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ